

Előfizetési ár:

Egész évre.....6 frt — kr.
Félévre .....3 " — "
Negyedévre.....1 " 50 "
Lelkészeknek, tanítóknak,
kisebb fizetésű hivatalnok-
oknak és tanulóknak ne-
gyedévre 1 frt.

Egyes szám ára 12 kr.

K O R U N K

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KATHOLIKUS HETILAP

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP

Szerkesztőség és kiadó-
hivatal:

Budapest,
VIII., Mária-utca 30,
hova a lap szellemi részét
illető levelek, valamint az
előfizetési pénzek küldendők

Kéziratok nem küldetnek
vissza.

Felelős szerkesztő: Kador Sándor.

Mi okozta az alföldi katasztrófát?

Alig mulik el nap, hogy ne volna újabb szerencsétlenség, elemi csapás bejelentve a táviró sodronyán a haza szívébe, a fővárosba.

Aggodva nyitjuk szét a hirlap hasábjait, a megdöbbentő hírek egész izgalmat okoznak.

Az ország vagyona, tehetsége egyre fogy, pusztul

Nagyobb kárt mint az árvíz alig okozhat, mint okozott legújabbban a Tisza-Maros közén. Évek hosszú során át nem volt oly kitünő termése mint épp az idén, és — —.

Lett volna termés, úgy állt „mint a kőfal, most hányta a fejét javában; se rozsa, se üszök nem csúfította“, mondták a gazdák. Lett is volna, ha lsten megörzi.

A fűben már széles rendeket vágott a kasza, már hordani kezdték a zamatos takarmányt a jószágnak, melynek éppen Hódmező-Vásárhely legkiválóbb tenyészfészeke.

A réteken övig ért a fű; a búza még haragos zöldben ringott a vastag száron.

Tehát nem csupán mennyiség, hanem minőség tekintetében is olyan termés mutatkozott, mely teljesen jogosultnak tűntette föl a magyar alföldet a kanaán névre.

S most mindennek vége. Ötvenezer holdnyi mivelés alatt álló sik térség fölött fakó színű áradat hömpölyög s ostromolja a magaslatokat, töltéseket, valószínű, hogy még tovább terjeszti pusztító művét.

A katasztrófa váratlan volt, még csak álomban sem nyugtalanított.

Sőt a veszedelem első hire sem döbentett meg senkit, hiszen a víz olyan csekély volt, de bizalom a gáttöltésekben is sokkal nagyobb volt, mintsem valaki félhetett volna.

A rémület csak akkor állott be, midőn a kistiszai zsilip elromlott, és az ár rajta rést tört.

Növekedését a veszélynek és pusztítását az árnak nem írjuk le, hanem csak arra szorítkozunk, hogy a nagy veszedelemben ismerjük fel legalább annak okozóját, melyről oly könnyedén emlékeznek meg néhány hirlapok.

Bármily furcsán hangozzék, különösen az úgynevezett laikus füleknek, ha mi a veszedelem és pusztulás okozóját a vallástalanságban ismerjük fel; mégis

fentartjuk állításunkat, sőt annak bebizonyítására szánjuk jelen sorainkat.

Vajjon, ha valamely épület vagy annak része összedől: nem-e az építés lesz okozva a baj szerzőjeként?

Vagy más esettel állunk szemben a rémítő pusztításokat tekintve? Vajjon nem-e a „rossz anyagú és hiányos kivitelű töltések okozták a bajt, melyekre különben az állam elég bőkezűen nyújtott segílyt.

Kik készítették elő az anyagot, és kinek felügyelete alatt készült azok feldolgozása?

Nem keressük mi személyeket, mi csak egyáltalán szólunk hozzá és határozottan kijelentjük, hogy a főhibás senki más nem volt mint a lelkiismeretlenség.

A midőn még nem csupán szótárból ismerték e szót, hanem gyakorlati használatban is volt, bizony ha csak nem a tudatlanság révén, de hanyagság révén alig történt ilyesmire hasonló eset.

A lelkiismeretlenség, melyet a vallástól elszakadtak nem akarnak elismerni, magukban beismerni, folyton több és több áldozatot fog megkívánni.

A vallástalanság, Isten nélkül való élésnek legnagyobb veszthozó szülöttje a lelkiismeretlenség.

Mennyi bajt, kárt okoz ez csak a mindennapi életben.

A hova tekintünk, nézünk, mindenütt a lelkiismeret hiányát fedezhetjük fel.

Alulról felfelé és fordítva mindenütt könnyen felismerhető ezen átokteljes csapás.

Mesterembereink munkája bir-e ama soliditással, mint a milyennel birt ama időkben, melyet a jelenkor ostobának nevez

Dédapáról dedunokára szállott olykor egyes ruhanemű, mely daczára a folytonos használatnak még mindig jobbnak bizonyult a mostani új gyártmánynál.

Ez lelkiismeretes ipar?

Épületeinket és építményeinket, melyeket mostanság szét rontanak, mint sziklát dynamittal robbantanak szét, bezeg a most épültekkel utódainknak nem lesz sok bajok, a szétrontásnál legalább.

Ez lelkiismeretes munka?

Vagy lelkiismeretesen lesz-e kiszolgáltva bármily áru a kereskedelemben; az árúk hamisítása, a mérték csonkítása nem-e a jelenkor neveltjei?

Maga az irodalom és tudomány lelkiismeretes? Él-e tulajdonképen hivatásának a mai kor szülöttje?

Vagy nem-e pizskos úzerkedéssé aljasult minden?

Tekintsen kiki körül és borzadva fogja elismerni állításunk igaz voltát.

Az alföldi katasztrófának is a lelkiismeretlenség volt okozója.

A mindenütt csak haszon után leselkedő gyárok, melyek az anyagot szolgáltatják; a munkakerülő csak színleg dolgozó munkások gondoskodtak bőven, hogy munkájukban ne legyen köszönet; míg, maguk a vezetők, csak fizetésük után néztek és a munkát figyelmükön kívül helyezve meggazdagodtak régen, — de felebarátaik elveszett szeretetei, pusztult vagyona, kárba veszt munkája az Éghez kiált.

K. S.

Utazás a földgömbön keresztül ellenlábásainkhoz.

Egy kis geologia.

Irta: T. P.

A természet vizsgálása alkalmával rendszeren nagyonis hajlandók vagyunk figyelmünket kizárólag a bolygónk felületén előforduló tüneményekre és tárgyakra fordítani; pedig alig találhatunk valahol nagyobb esodákat, mint éppen azok, a melyeket földünk rejteget kebelében titkosan elzárva. Igaz, hogy határtalanul csekély része az, melyet a halandó szemei megláthatnak, de már csak az óriás barlangok föld alatti üregei és a megkövesült maradványai egy elsüllyedt növényvilágnak, őskori leletek állatok maradványaiából, melyeket a bányász hoz felszínre az ő aknáiból, fogalmat nyújtanak ama hatalmas benyomásokról, melyekre biztosan számíthatnók, ha a föld mélyébe hatolhatnánk. Azonban a tudományos kutatások, gondos megfigyelések és észlelések következtében, az ezekből kiinduló éles kombinációkkal annyira vitték, hogy a föld bensejének még abban a régióban is, melyekbe ember nem teheti be lábait soha, eléggé találó képet alkothatunk magunknak, melyet mi ezuttal csak gondolatban is merész utazás alakjában teszünk olvasóink előtt szemléltetvé, nos hát jertünk — képzeletben — de határozottan tudományos alapokra támaszkodva, utazunk keresztül a föld középpontján egészen ellenlábásainkhoz.

Honnan induljunk el? Mindegy, keressünk meg egy nagy síkságot, mely roppant medence közepét képezi, hol egykor tenger hullámaint korbácsolta a szél, mint a geológiai kutatás bizonyítja — és a mely egykor, a hogy a jelenlétekből észlelhető ismét tengerfenék leend.

A rétegek képződésére nézve ez nagyon tanulságos példákkal szolgál.

Most tehát a felettünk kékülő égnek és a mosolygó, fényes napsugárnak egy „istenhoz-

zadot" mondva, szellemalakot öltünk és lehatolunk a sötét mélységben — azaz egyelőre csak a puszták homokjába. Mindjárt első lépésünkkel tapasztalni fogjuk a magunkkal hozott nagyítóüvegen nézve, hogy mindez mi előttünk élettelen földnek tűnik föl, egy a múltban élt világ maradványaiból áll. Meg nem számlálható kovapancézlakák ezek, mikroszkopikus ázalagok, melyek itt óriási tömegekben egyesítve, egész földréteget képeznek oly nagy kiterjedésben, hogy városokat lehetne rá alapítani. Ilyen területek a földgömbön sok helyen találhatók.

Most már a mint a föld romokból és agyagból álló külső felületén áthatolunk jó nagy számú méternyi kavicsos és nagyszemű homokon keresztül megyünk; ebben a homokban temérdek kisebb nagyobb, többnyire kerekalakú, kőszőrűltnek látszó gránitdarabokra akadunk. Ezek a homokba és agyagba fektetett gránitdarabok nekünk csodaregékét mesélnék a földbensejében történt iszonyú harcokról a mesés régi korban, hogy a földátalakulási következtében mimódon jutottak ide, és pedig még abban az időben, a mikor országunk talaján a feketetenger a Németföld homokján pedig a Jegestenger hullámzott és a szárazföldet évezredekig jég és hó burk fedte, mely alatt a megelező időszakban élő világ csaknem végképpen kihalt. Ezek a gránitdarabkák részint a hullámok által verődtek ide eredeti helyeikről, részint pedig a hatalmas jég tömbökbe fagyva váltak el a magas északon székelő anyaszikláktól.

Alig hogy átgázoltuk ezt az agyag- és homokföld réteget, hát mintegy negyven méterrel lejjebb barnakőszén üledékre bukkanunk, mely mintegy tizenöt méternyre zárja el utunkat. Valahogy ezen is áttörtve, megint csigahéj rakodmányra találtunk, ez már ismerős, ezen átesünk könnyen, de ime húsz méterrel alább ismét barnakőszénréteghez jutottunk; de ezuttal ez csak nyolcz méternyi vastagságú s alatta az ismerős csigahéjhomok állomány.

Hanem most már, haladásunk nem megy ilyen könnyen mert hatalmas kréta rétegekhez, még pedig kovanyulványokkal tarkított kréta-

rétegekhez jutottunk. Ez a mindenféle ismerős kőzet ismét nem egyéb, mint kihalt mikroszkopikus állatkák panczélei, melyek a hullámedence alján hatalmas lerakodásokba összehalmozódtak és roppant nyomás következtében hosszú időn keresztül szilárd kőzetté tömörültek.

A kréta réteg alatt roppant homokkőcokkákra találunk, melyek előttünk a svajcezi hegysegekből ismeretesek, még lejjebb sárga mészkőre akadunk azután homokpalára, majd ismét néhány száz lábnyi mélységben előáll az úgynevezett juraképződés, durva mészkőből, különféle homokkő vagy mészkővegyületekből állnak, ezek, mint már nevének is mutatja a svajcezi óriási Jurahegységben jönnek napvilágra. Ez az egész kőzet rendkívül sokféle különböző és sajátosságos alakú ősvilági csigákkal van tarkítva.

Tovább haladva most óriási márgarétegekre találunk, melyekben őskori hullók vázait találjuk megkövesülve; a következő kőzetrétegek, kemény kék mésztömegek, palaagyag és márga ismét réges-régen elenyésztett növényfajok megkövesült maradványaival vannak tele, melyek nagyszabású alakzataikkal bámulatra gerjesztenek bennünket. Mikor aztán még további különféle mészkő- és homokkő rétegeken keresztül törtettünk vörös agyagon és újra egy réteg nem éghető barnaszézen át ismét csigahéj mészréteget érünk, majd tarka homokkő tömegek, melyeknek némelyike világossárga, sötét márványcsíkokkal tarkítva állnak előttünk. Ezeket keresztül hatolva ismét hatalmas kőzetréteg borítja a földgömböt, ez vörös homokkő és agyagkő vegyület és azután, és csak most akadunk végre a kőszénképződésekre; ez a réteg: homokkő és palaagyag váltakozva kőszénnel, ez az a roppant összehalmozódása annak a kimondhatatlan nagyszerű virálynak, mely az őskorban borította be a földet.

Az az elterjedt vélemény, hogy t. i. a föld szilárd kérge összefüggő szilárd tömeget képez, mint a hogy szemmel látható meggyőződést szerezhettünk róla, csak a legfelső rétegekre nézve áll; mert mentül mélyebbre hatolunk, annál több szakadékat, repedést, üregeket és

boltozatokat találunk, úgy, hogy valójában csodálkozunk kell rajta, a miért több beomlás nem történik, mint a minék a helyi földindulások tartják a geológok, de ez a szélesebb körben hullámzó földindulástól megkülönböztetendő, melynek vulkanikus okai vannak. Együttal sok vízre is találtunk azokban a rétegekben, melyekben éppen most időzünk. Az csurog, folyik, rohan minden nyíláson, hasadékokon és üregeken keresztül, mindinkább le a mélységbe, hol titokteljes zuhogása lassankint elenyészik. Itt alant a víz éppen úgy képez patakokat és folyókat mint fenn a földszínen, melyek ismét nagy toalakú medencébe ömlenek, honnan csodálatosan újra eltűnnek a mélységbe. De mentül lejjebb hatolunk annál jobban szaporodik a víz, hogy csodálkozva kérdezzük magunkban, vajjon mi lesz ebből?

Az eddig talált kőzet az úgynevezett üledékes kőzethez tartozott, melyek évezredek tartama alatt, mint a tenger lerakódásai képződtek, tehát az őskori tengerek kövévált napjai, melyet előttünk erősen bizonyít szemcsés volta és palaszzerűsége; mindamellett, habár egy félmértöldnyi mélységre hatoltunk is már le ezeket az üledékeket csak minduntalan nagyobb mérvben látjuk tornyosulni.

Most hatalmas kőszén mészkő rétegeken — mint a milyeneket a nyugoti harzhegység mutat fel — assuk magunkat keresztül és azután olyan kőzetre bukkanunk, mely keselykő nevet visel, ezek a keleti harzhegységben, a thüringi hegyekben és a sudetákban stb. fordulnak elő. Itt már az őskori életkövületei ritkulni kezdenek és a hol mégis előfordulnak, ott bár igen különös de mégis nagyon alantas, tökéletlen szervezetre mutatnak. Már háromézer méter mélységben járunk és még sem akarnak az őskori tenger üledékei megszakadni. Végre, a mint még nagy félmértöldet sülyedtünk lefelé, tehát még ugyanannyit, mint az eddigi kőzetréteg összevéve, kezdenek kevesbedni és meghátrálni a mélység másnévű képződései előtt.

Csodás kőzet az itt, a hol most járunk; a geológok elmélete szerint ugyan ez is az őskor-

TÁRCSA

Csak ki a szabadba! ..

*Csak ki a szabadba, azt súgja valami,
Hiszen a csalogányt oly édes hallani!
Azt a dalt, azt a dalt, melynek hallatára
Elnémul az erdők hegyes völgyes tája.
A szellő, a virág, összebujnak szépen,
S harmatgyöngy születik ennek lágy
kelyhében.*

*Azt a dalt, azt a dalt, melynek hallatára
Ábrándosb leszen a méla hold sugára;
Elsápad a csillag remegő bús fénye,
S nem ritkán aldfut a hallgató cjbé. —
Azt a dalt, azt a dalt, melynek hallatára
Szóttlan tör előbbre a pataknak árja
Scsak úgy tilkon susog, boldog szerelemmel
A vizeben fürdő szende nefelejcsesel. —
Azt a dalt, azt a dalt, melynek hallatára
Gyógybalzsam árad a szenvedő bajára;
Büvös-bájos álom szállja meg a lelkét
És az olyan boldog minden bújja mellett!
Ki, ki a szabadba; susogja valami,
Hiszen a csalogányt oly édes hallani! ..*

Tollady M.

HETI KRÓNKA.

Örömhír!

A hivatalos lap közli, hogy ő felsége Bubicz Zsigmond ezimzetes püspököt, apátot, nagyváradi kanonokot és rátóti prépostot kassai püspökké nevezte ki. A kassai egyházmegye örvendhet új püspökének, mert oly férfiu az, ki eddig is diszére vált a magyar főpapi karnak s egyházfeljedelmi székét méltóan fogja betölteni.

Bubicz Zsigmond 1821-ben született magyar nemesi családból Ozorán, Tolna vármegyében. Atyja Bubicz Mihály, az Eszterházy herceg uradalmi főtisztje, feddhetlen jellemű, tisztelt egyéniség, anyja Thanhoffer Anna, a női erények és anyai gyöngédség ritka személyesítője volt. Bubiczot komoly, tanulni vágyó, törekvő természetű a papi pályára ösztönözte. Tanulmányait a győri semináriumban, majd a Pazmaneumban végeztén. 1844-ben mint győregyházmegyei áldozár kezdte egyházi működését. Mintegy 2 évi lelkeskedés után az Augustineumba lépett felsőbb egyházi kiképzést nyerendő, s ott előjárói figyelmét a theologiai kérdések szakavatott taglalása által nem érdemtellenül vonta magára. A hittudományi szigorlatok letétele után 1848-ban a győri semináriumhoz tanárrá neveztetett ki. Nemsokára ezután hívta meg a már kiváló hírnevű papot herceg Eszterházy Pál, ő felsége körüli miniszter, unokái, a fiatal herceg mellé. Bubicz a hercegi család körében két évtizedet töltött, melyek folyamán az ifjú hercegek nevelésének vezetésén kívül sok nagy szolgálatot tett a hercegi családnak s közvetve ez által a hazá-

nak is. Kiváló érdemeket szerzett ugyanis magának mint az Eszterházy-család óriási terjedelmű, de az idők folyamán súlyosan megterhelt birtokainak önzéstelen zárgondnoka, mely több év óta tartó működésében — áthadta a tudattól, hogy a magyar hazának legnagyobb családjaira szüksége van és azokat nemcsak elveszni, de fényüket esökkenni engedni sem tanácsos — áldozatot nem ismerő fáradsággal oly eredményesen rendezte a bonyolult viszonyokat, hogy a roppant javaknak megmentése kétségtelenül sikerülni fog s az első magyar család, melynek neve nemzeti multunk annyi szép lapjával áll összefüggésben, régi fényét csakhamar visszanyeri és a magyar főuri társadalomnak ismételtelen legerősebb oszlopává válik.

Az 1876-ban Budapesten tartott országos régészeti kiállítást Bubicz rendezte s ekkor oly finom műzslést tanusított, hogy Trefort miniszter sietett őt a nemzeti muzeum tiszteletbeli örévé megnyerni, mely minőségében két évig tett hasznos szolgálatot a tudományak.

1871-ben a boldogságos Szűzről nevezett Komárom feletti monstriai címzetes apátságot nyerte, 1879-ben pedig rátóti valóságos préposttá neveztetett ki. Ugyancsak az utóbbi évben a Nagyváradon megüresedett irodalmi kanonoki állomásra, melyre őt az egyházi irodalom terén kifejtett jeles működése kiválon hivatottá tette, nevezte ki ő felsége. Nagyváradon a legkellemebb emléket és sokak szívében mély hálát hagyott. Az egyházmegyének különösen nagy szolgálatot tett az által, hogy a több évig igazgatása alatt állott püspöki semináriumot a jólét

kori tenger hullámainak lerakódásai, mint az eddigi kőzetek, hanem más erők behatása következtében többféle metamorphosison (átalakulás) mentek keresztül, ezért is minden neme e kőzeteknek. ugymint: csillámpala, zagyla (gneisz) irla (graphit) vasas-szén stb. metamorphi kőzetnek nevezeték. Itt már éppen nem találunk őskori élet maradványoknak kövületeit és e tekintetben „a szerves teremtés hatáskövülei” tekinthetjük ezeket. Most már ezen a kőzettakarón is keresztül hatoltunk vagy fél mértföldnyire és most meg már ennek nem akar vége szakadni, nohát haladjunk lefelé még egy fél mértföldet. Valahára, mikor ugyanannyit mint a szemeses üledék, átmértünk, ennek is vége szakadt. Hanem eredeti csapadékok lehettek azok az őskori tenger csapadéka, melyek ily hallatlan arányokban való képződést idéztek elő; körülbelül két mértföldnyi mélységben járunk, úgy, hogy a Montblancot éppen háromszor lehetne benne egymás tetejére állítani.

Hogy nagyon mélyen járhatunk a föld kebelében, azt nem csak a tenger lecsapódásai által képzett sziklák megszüntéről tapasztaljuk, hanem vesszük ezt észre a magas hőfokon is, mert ámbár a melegség, mentül lejjebb jutunk, annál kisebb emelkedést mutat, itt már mégis elérte a 100° C. fokot. A víz itt még jobban betölti a sűrűbben előforduló üregeket, nyílásokat, szakadékokat mint a felsőbb rétegekben, és természetesen megfelelő hőmérséke is van, forrásig hevül, és a hol aláfelé talál nyílásra buzogva siteregve rohan a mélységbe; ott azonban, hol nyitott falazat veszi körül, teheres gőz alakjában emelkedik a forró kőzet közé. Ez különösen ott jöhet létre, hol az áramlatnak kisebbeszerű esése van, mert a hol a forró elem csaknem függő irányban ömlik, a mélységbe, ott a rohamos áramlat valamint az utánjövő víztömeg akadályozzák az elgöngyölést.

Most utunk a tűzkőzet között vezet — így nevezetnek ezek, mert egykor izzófolyam megmerevülése által jöttek létre — és pedig először is hatalmas gránit képződések között, mint a

milyenek az alpokban és a többek között a Montblanc csoportban fordulnak elő. Mind-egyre hatalmasabban és általánosabban mutatkoznak a roppant hasadékok és üregek, melyek sötétben meredeznek fel a mélységből; e mellett a hőmérsék folytonosan emelkedik és még mindig zuhog lefelé a víz forrva, siteregve a mélységbe. Már több mértföldnyire hatoltunk be a tűzkőzetbe és azt tapasztaljuk, hogy ezek sokkal szilárdabbak, mint az eddig látottak. Végre egy újabb nemű, a parphyrokőzetnek, milyenek találhatók többek között a thüringi erdőkben, a harc-hegységben stb. Itt a föld mélyében a hőmérsék néhány száz foknyi óriás magasságot érte el, és végre határt szabott a víz feltartóhatatlan elöretolulásának. Forrásban levő folyók hatalmas zuhogással ömlenek le a felső nyílásokból az alsóbbakra, hol a víz az izzó tüzes kőzetre csapodva iszonyú durranással — melyektől a mértföldnyi átmérőjű sziklaoszlopok alapjukban megrendülnek — egyszerre gőzzé változnak át, de oly fogalmon kívül való arányokban, hogy szörnyű nyomással üvöltve, süvöltve tolja vissza a gőz a lerohanó víztömeget és ennek egy része kénytelen magának új utat törni fel a föld színére, hol hőségének egy részét az útbaeső felső kőzetek között elhagyogatva, mint többé kevésbé meleg források buzognak ki a napvilágra.

(Vége következik.)

A MŰKOPLALÁSRÓL.

(ELMEFUTTATÁS.)

Irta Sperling Béla.

„Hah, de mi szörnyű zaj, Mily lázra riasztja Egyszerre az egyház Temetői nyugalmát!	Mennydörgés? Vagy kásának forrása fázékban? Nem! Ott ember hortyog.”
--	---

PETŐFI „A helység kalapácsa.”

Nem bírok ellenállni ama csábos hatásnak, melyet Petőfi ezen eszembejuttott sorai gyakorolnak rám most, midőn e kis munka megírására vállalkozom. Ide okvetlenkedtek művecském homlokára; habár kezdetnek ilyesmi szokatlan, mégis meghagyom, mert azt hiszem,

és virágzás magas fokára emelte. A váradi székesegyházat több műkincsesel gyarapította, a többi között egy művészi kivitelű csipke-díszszel ellátott oltárterítővel, melynek elkészítésén 40 munkásné két évig fáradozott.

1881 óta tagja Bubicsek képviselőháznak is, melynek legtisztelendőbb alakjai közé tartozott. Kiválóan érdemes működést fejtett ki a középiskolai törvényjavaslat tárgyalásakor, melynek folyamán főképp a bizottságban gyakori felszólalásaiban a felvilágosodott szabadelvű kultúra bátor harszósának mutatta magát, a nélkül, hogy egyházi állásából folyó kötelemait csak percze is szem elől tévesztette volna. 1882-ben a Lipótrend lovagkeresztjével tüntette őt ki ő felsége a közmívelődés terén szerzett érdemei elismerésül, a tavalyi év nyarán pedig a novii címzetes püspöki méltóságra emeltetett.

A közmondás, hogy az arcz a lélek tükré, ritkán válik be annyira, mint az új kassai püspökre alkalmazva. Bubicsek jószágos tekintete, őszinte arca, derült homloka, tiszta mosolya egyszerre megnyernek, buzdítják a bátortalanat, a szegény elhagyatott feltárja keserveit, elpanaszolja baját és nem csalódik, mert, a kibe bizalmát veti, az mélyen érez, annak melegen dobogó szíve van, mely az emberiség jólétéért buzog. A főpapi székben alkalma fog nyilni nemes hivatását az eddiginél is nagyobb mérvben gyakorolni, még hathatósabban tenni jót azokkal, kik arra szorulnak. Pedig élte eddigi folyama is a jótékonyág folytonos gyakorlása volt; hol megjelent, áldást osztott; ezen, kiknek könyűit felszárította, magasztalják; iskolákat épített, ol-

tárokat emelt, — de mindezt nem zajjal, hanem a legnagyobb esendben, egyszerű titokban tette, a világgal nem tudatva jó tetteit. csak arra törekedve, hogy ne legyen nap melyen azt mondhatná: diem perdid. S ennek megfelelt!

Modora a jóság, előkelőség és finomság harmóniája. Széles látköre, tudományos ismereteinek sokoldalúsága és bősége tanulságossá és lebilincselő hatásúvá teszi a vele való érintkezést. Társalgás közben a vitatkozók megjegyzései közé kezdetben keveset szól, majd kezdi fejtegetni nézeteit, azután belemelegedve, mind mélyebbre hatol, kitarja bő tudománya kincseit, a meggyőző érvek halmazával szál sikra, — de mindezt nem bántóan, az ellenérv merev megtagadásával teszi, hanem épeu az ellenállásból indul ki s oly gyönyörűen, megkapóan, észrevétlen fontossággal szedi szét az ellenérveket, oly atyai szelídséggel és keresztényi türelemmel fejti ki magas elveit, hogy a legyőzöttnek nem is jut eszébe nehezeltetni a leveretésért, hanem örövend a lelki tápnak, melyet a keresztény szeretet buzdó hirdetője szavaiból merített s szinte kedvet kap újabb kételyeket támasztani és ellenvetéseket tenni csak azért, hogy legyen alkalma hallani azt a czáfolatot, mely oly lágy-szelíden szól, de megdönthetlen erővel ragad magával.

Vonzódik mindenhez, a mi tiszta, nyílt őszinte, mert csak az harmoniál szeplőtlen lelke nemességével. Innen vonzódása a természethez, melynek legkisebb bája iránt élénkérzékkel bír, nem kerülve ki figyelmet annak legelrejtettebb szépsége sem, mert ő mindenben az örökkévalónak, a véghetetlen jóságú Istennek, kinek esz-

hogy legjobban jellemzik ama tényálladékok, melyet a műköplálás babérkoszorús hőseiről konstatálhatunk: szörnyű zajt akarnak csapni emberhortyogással.

Igazán, csaknem gyógyíthatlan betegsége manap az emberiség nagy részének — kalapot emelünk a kivétel előtt — ama föltünni akarás, versenyszereplési vágy és nevezetesség után való törekvés, melyet nem az érdem fegyverével, hanem a különczködés mániájával akarnak maguknak kivívni, biztosítani.

E három jelszava van manapság sok embernek: bámultatni és ismét bámultatni. — De miként? Ezen tőri tömérdek sok félreismert... pardon! föl nem ismert fiók-genie a fejét, mert úgy melleleg legyen mondva, az efféle fajtaból manapság tömérdek sok van.

Mintha csak Herostratust látnók magunk előtt, a mint töprenkedik, hogy hát miképen is tudná magát bámulttá tenni, nevét megörökíteni valamely világra szóló nagy tett által, s mintha látnók, a mint bedobja az üszköt Diana templomába. — Milyen szerencsétlenség hogy Tanner, Succi s a többi t. cz. műköplálók nem születhettek Herostratus előtt pár évvel, vagy hogy manapság már csak a hire van fönn Diana templomának, nem kellett volna oly keserves önsanyargatást kiállniok és mégis nevezetessé lenniük. — Ugy is tudjuk, hogy máskor nem tartották meg a kath. bójtöket, — azért mondom kath. mert van ám egy más bójt is, melyet a „kálvinista” jelzővel szokás ellátni, s ez sokkal szigorúbb mint a másik, t. i. akkor bójtölmi mikor nincs mit emni. — No de a kálvinista bójttel nem lehet nevezetessé lenni, pedig az a tömérdek sok föl nem ismert fiók-genie mindenáron az akar lenni. — Az ephesusi polgár nem bírta magát Herkulesse kinőni, tehát lett Herostratus; Tanner nem birt Napoleonná válni, tehát lett műköplálóvá.

Nézzük azonban meg közelebbről ezt a mesterséget, hisz azt mondja egy magyar közmondás: „A mesterségnek arany a feneké”, vajjon nem rejlik-e ennek a fenekén is arany.

méje lelkét eltölti, látja keze alkotását. Tiszta kedélye, magas felfogása külsőleg leginkább festményeiben nyilvánul. Mert Bubicsek a képzőművészetek e terén kiváló helyet foglal el. Kora ifjúságától kezdve legjobb barátja, életének hű társa, gondjainak üzője ecsetje volt. Mintegy 60 kiváló művészi értékű képet festett, melynek többje főpapok és a közélet jelesei birtokában vannak. IX. Pius pápa a neki felajánlott virágoktól környezett Madonnát ábrázoló képet a legnagyobb elismeréssel fogadta. Simor herceg-primás, az elhunyt György hannoveri király is birtak egy-egy ily kedves emlékével szép tehetsége jeles alkotásainak. Képeinek tárgyát egyrészt a vallás nyújtja, másrészt a természet és ennek leggyöngédebb alkotásai: a virágok.

Műzlése párját ritkítja. Lakásai muzeumoknak illenek be, festményekkel, szobrokkal, értékes régiségekkel rakva meg. Gyönyörű gyűjteménye van a ma már oly ritka holliesi porcelánból, mely gyűjteményének sok kiváló darabjával az iparművészeti muzeumot gazdagította.

A kassai egyházmegye büszke lehet ily püspökére, mert az ő egyénisége biztosítéka az egyházmegye oly szép auspiciumok között megindult fejlődésének!

Vidéki hírek.

A Tisza pusztítása. A legutóbb érkezett táviratokat az elemi csapásról a következőkben csoportosítjuk: A kis-tiszai zsilipszakadással a körgát építése nehezen halad, de ha elkészül is, már kevés haszna lesz. A pogány-századéri töltésvonal megerősítése Rapaics rendelete folytán nagy munkaerővel foly. Szegedről újabban 2000

Dehogy nem, hiszen köztudomású dolog, hogy pénzért mutogatták Tanner, Succi stb. uramék becses személyüket annak holdfogyatkozási stádiumában. Tannernek e bűjtölésből különféle címeken 137, 40 dollár jött be; de már facsimilé-jé: Succi nem volt oly szerencsés, ugyanis nemrégiben olvastuk, hogy bepörölte impreszárióját, mert ez nem akarta neki a 15,000 franc szerződési díjat kifizetni, mivel műpártoló közönség hiányában maga is tetemes deficiztbe esett. Succit meg a győzelmű lakomán működött zenekar fenyegette pörrel, mert nem birt neki fizetni. A francia lapok meg pláne egy nő Succiról közöltek márcziusban érdekes históriát: madame Nina Dupontard a lillei bíróság előtt állt mint vádlott: húsz lillei lakos emelt ellene panaszt. Kihirdetetté ugyanis, hogy egy frank belépti díj mellett mutogatja magát koplalása alatt. De látogatói éltek a gyanúperrel, s miután megtudták azt is, hogy tejes asszonya naponként csak annyi tejet hord neki mint azelőtt, bevádolták. Mulatságos a mint védekezett: „Becsületszavamot adom, hogy lelkiismeretesen bűjtöltem; nem ettem egyebet kávénál, azt pedig az isten sem akarhatja, hogy arról is lemondjak.“

A panaszok közt 16 kávénérike volt, kik közül a legbátrabb rövid tanácskozás után felszólalt: „Igaz van, a nő nem élhet meg kávé nélkül.“ E mulatságos incisum után az ítélet fölmentő lett, s madame Dupontard a felszólamlót összevissza csókolván, meghívta a panaszosnőket egy kis kávé-uzsonnára.

A mint látjuk e tisztességes asszonyságot is a nevezetesség utáni vágy és a beléptidíjak zsebrebrakhatásának csábjá vitte a műkoplalás útjára.

A norvég származású Cetti berlini bűjtölőt szintén e két ok indította, hogy reszkető karjait kitarja a műkoplalás vöröshagyma... pardon! — babérkoszorúja ölelésére. Már a nyilvános föllépte előtt róla közölt életrajzokban olvasható: „Már gyermek korában nagyon becsülvő volt és hírnévre törekedett“: a re-

ményteljes ifjú tehát koplalással igyekezett csilláppíthatlan becsülvőjét kielégíteni. — Jó étvágyat hozzá! — Az olasz Merlati barátunkról ugyanezt mondhatnók.

No de ha már e dicső téren volt szerencsénk említhetni amerikánert, taliánert és berlinert, mi magyarok csak nem maradhatunk vissza, mit szólna a külföld? Pedig a magyar természetével még a fináncz és végrehajtó intézmény sem áll erősebb hadilábon, mint a koplalás. — De ime, szerencsénkre támad Szegeden egy férfiú, egy csatornázási felügyelő, ki kész a magyar névnek e téren becsületet szerezni. — tisztességes nevén Fleischer Sámuel. — Az igaz, hogy e név nincs ama 800 családé között, melyek még talán ki tudják mutatni, hogy Árpád apánkkal és karddal kezükben jöttek be az országba, ellenkezőleg, most, midőn írom e nevet, vöröshagyma illatot érzek, sőt úgy rémlik előttem, mintha valami kétlyukú sipocska fülbemászó zöngeményeit hallanám. — mondom tehát Fleischer Sámuel egy szegedi laphoz intézett levelében ajánlkozik 40 napi koplalásra, „ne írassák a lapok, — úgymond — hogy csak a külföldiekben van vállalkozó szellem.“

Láthattuk az eddigiekből, hogy a becs- és kincsülvő kettős csalétké vitte lépre koplalóinkat. No de ezen ne csodálkozzunk a mai reklámos világban nemesak e fiók-geniek, hanem még az ipar emberei is azon vannak, hogy minél föltűnőbbek legyenek; gyártmányaik jóságáról legyőző és kézzel fogható bizonyítékokat tárnak eléük. Így pl. magam láttam egy lábtű-művész czélgjén két festett orosz-lánt, a mint egy festett, sarkantyús, magyarcizmát ellenkező irányba húzva szét akarnak tépni, eme jellemző körirattal: „A lehetetlenséghez.“ Ezt a hazánkfiát azonban tulliczi-tálta egy amerikai szabó; nem régiben olvastuk „a kabát mint életmentő“ czímen, hogy egy New-Yorki polgár nagy sietségekben akként csukódott kabátja két szárnyánál fogva két ellenkező irányba indulandó vonat közé, hogy ő maga a levegőben lógott; de mi történik?

A vonatok nem bírnak elindulni, mert a kabátot lehetetlen alszakítani! Tulajdonosa ekként megmenekedett; — ezután következik, hogy tessék a mű szerzőjénél megrendelést eszközölni.

Az ilyen ártatlan föltűnési vágyon egyet mosolygunk és egyéb hatása nincs, de nem úgy vagyunk diszkoplalóinkkal, kik ugyan hirdetik, hogy az orvosi tudomány nevében experimentálnak, ha csak ez volna a czél, az orvosokra biznék a tárgy lehetőségének elbírálását, de nem úgy van ám, más czél lebeg ezen urak szemei előtt: olyan természetű ez a műkoplalási historia, mint azon mészáros, kitől új segéde a vágó jóság szarvát fogván, kérde: „Mester uram! oda üt-e, a hová néz?“

Már Tanner 1880. jun. havában mondja, hogy ő bebizonyítja, miszerint Jézus 40 napi bűjtje a pusztában, melyről a biblia beszél, egyáltalában nem esoda: ő megmutatja, hogy ez lehetséges, ezáltal, hogy ő maga is 40 napig fog bűjtölni, mely idő alatt vizenkívül semmiféle tápszert a világon nem vészen magához. Ime, úgy-e bár hogy nem oda akár ütni ez a mi mészárosunk, a hová néz? Látjuk úgy-e, hogy a hullámtalan tengerszín fölől a materialismus és rationalismus polyp-karjai kikiemelkednek, melyekkel az emberiséget megakarja fosztani legszentebb, legföltettebb kincsétől: a vallástól? Szent vallásunknak mennyi sok isteni bizonyítékát akarták elvitatni a történeti hitelességet, vagy pedig azt természetes úton kimagyarázni!

Alljatok elő ti Strauss, Renán, hadd nézzünk szeméitekbe, hadd olvassuk ki belőlök lelketeket! Mit gondoltok ti, mikor nagy-pénteken diszhúsfalást rendeztek, és mit akkor, midőn 40 napi koplalásra készíték azokat, kiknek szemébe sikerült port hintenetek? Diszhúsfalás és műkoplalás ezek ugyan testvér fogalmak!? — De hát igaz Renán, hogyan is tudott az az 5000 ember jóllakni 5 árpa-kenyérrel és 2 hallal? „A kenyér nagyon el volt sózva, a hal pedig még a szegedi hal-paprikásnál is kegyetlenebbül volt megpapri-

kubikost és 150 kocsit küldtek oda. Naponkint több száz holdnyi terület jut víz alá. A vásárhelyiek a belvédekezést a vasuti töltéseken és a szikanesi tanyapartokon lázas tevékenységgel folytatják. A gyűjtés megindított. Hivatalosan megerősítik a makói és földéaki veszedelmet, a mely — mint Vásárhelyről jelzik — óriási rémületet keltett egész Csongrád megyében, de különösen Makón, mert az áradat nem csak hogy a mélyen fekvő földeket előnti, de magát a várost is veszélylyel fenyegeti. A veszedelem annál nagyobb, mert a makói földek és maga a város is egészen mélyen fekszenek — Ha a lelei gátszakadást elzárni nem sikerül, akkor ujabban ismét mintegy 35 ezer hold merül víz alá, mely Csanádmegyéhez tartozik. A katasztrófa országos mérvet ölt ezzel. Baross közlekedési minisztert a délután folyama alatt értesítették az újabb veszedelem beálltáról. A miniszter válasza az volt, hogy szerdán reggel Szegeden át személyesen utazik le a vész színhelyére. — A helyzet annyiban változott, hogy az árvíz színe és a Tisza vízszíne közti niveau-különbség 75 cméter. A zsilipszakadáson keresztül omló víz sodró ereje pedig oly hatalmas még, hogy a legnagyobb czölöpöket is hármásával szagatja ki. A kormány 20 ezer frt segélyt utalványozott védekezésre. Beniczky államtitkár Szegedre érkezett s megtekintve a kistiszai szakadást, tovább utazott Hód-Mező-Vásárhelyre. — Szegedről írják: Ujabb vészhirek érkeznek mindenfelől. A makói földek végveszedelemben vannak s előre-láthatólag a vásárhelyi földek sorsára jutnak. — A csatornatöltés átszakadt s a vizár a makói

földre zúdult. Az ár mindenütt nő és terjed; az összes mélyebben fekvő földek víz alatt vannak. Lele és Tapé is elveszett; a katasztrófa itt kikerülhetetlen. A körgátakon a védelmi munkálatokkal fölhagytak, mert az árnak nem lehet ellentállani. A dús termést ígérő vetések helyét hat négyszög mért földnyi tenger váltotta föl. Hódmezővásárhelyről írják: Rengeteg víz feszült neki most a vasuti töltésünknek, melynek erősítésén kétségbeeső munka foly. Mindkét oldalát pilotázzák, s úgy látszik sikerrel, bár egyik helyen már átszivárgott a víz. A város még nincsen veszélyeztetve. A városi körtöltésünk most a mi várunk. E körtöltés ama részét, mely a vasuti töltésen Ujvárost gyűrűzi, már az áradat ostromolja. Szegeden két helyen is történt katasztrófa; 800 ölnyi szakadás történt a Porgány és Lele közti szárazéri csatorna-töltésen. Ez által víz alá került a csanádi püspöki uradalom 700 holdja és Lele község határa. A szegedi földeket kétségbeesett küzdelemmel védelmezték Zombori tanácsnok vezetése alatt. De a nagy szél miatt másfél lábba megduzzadt víz a nyúlgátat 30 öltre elszakította és Szeged város 4000 holdja előntetett. Az áradat a makói határra zúdult. Itt menthetetlenül 20,000 hold kerül víz alá. Makón a város védelmére megkezdtek a munkát, melyhez 1000 fáklyát szállítottak. Alig nevezhető védelmi vonalnak a városi töltés, melyet elhanyagoltak. Makó 1860-ban volt víz alatt és a víz ekkor a katolikus templomig hatolt be.

Egyről-másról.

A „Sacré coeur“ gyásza. Néhány év óta zajtalanul, csöndben egy előkelő nőnevelő-inté-

zet működik Budapesten. A híres „Sacré coeur“ apácáké, melyben nagyuri családok leányait nevelik. Elvonulva a főváros zajától, csöndes nyugalommal s jó levegőt keresve, a városligeti István-úton építettek házat maguknak. S e házra most mély gyász borult: a fejedelemszony Walterskirchen Mária Klára bárónő meghalt. Negyvenkét évet élt s tizenkilenc évet töltött a nemesczelői szövetet szolgálatában. Utódjául Schaffgotsche grófnő, az eddigi fejedelemszóny-helyettes van kiszemelve.

Ugyancsak szomorú szívvel vettünk tudomást felejthetetlen emlékü régi jóakarónk, nagyságos és főtiszt, Nagy János apát, dunaföldvári plébános haláláról. Béke lengjen porai felett.

Csak 15 pápáról emlékezik a történelem, a kik félszázados papi jubileumot tartottak XIII. Leo előtt. E pápák névszerint így következnek: XXII. János, XII. Gergely, VII. Kalixt, III. Pál, IV. Pál, X. Inceze, X. Kelemen, XII. Inceze, XIII. Benedek, XII. Kelemen, XIV. Benedek, VI. Pius, VII. Pius, XVI. Gergely, és IX. Pius. (Courr. de Genève.)

Királyok bora. Rudolf trónörökös királyunk rendkívül értékes ajándékát viszi Viktoria angol királynő jubileumára. Egy nagy láda régi tokaji bort, mely a királynő kedvenc bora. Viktoria királynőt a tokaji borhoz kedves emlékek fűzik, mert a mellett lón férjével te-s-tu. Azóta mindig a tokajt használja csemege borul és mindig magyar pinczéből hozatja. Így királyunk ajándéka valóban kellemes benyomást fog kelteni.

kázva. — Az ám, hogy én erre hamarabb nem jöttem rá! Mégis csak lángész vagy te.

Hanem még azt mondd meg, hogy az, ki mindenütt könyörült a szerencsétleneken, ki bezárta Judaeát, Galileát, mindenütt gyógyítva és tanítva, ez alkalommal egy éhező sereggel képes volt-e ily kemény tréfát űzni? S aztán miért akarta ugyan-e sereg másnap királyiá választani, ha el nem tűnik szemei elől? S továbbá hogyan tudta az őt fölkereső seregnek szemébe mondani: „Kerestek engem, nem mivel a csodát láttátok, hanem mert ettetek, jóllaktatok.“ Az 5 kenyérből összegyűjtött 12 kosár hulladék magvarázatát elengedem, hisz az szerinted lehet sajtóhiba is.

Materialista és rationalista barátaink szerint tehát ez éppen úgy nem csoda, mint a 40 napi böjt a pusztában; sőt ez nem is csodás dolog, hisz ime egy rakás ember: Tanner, Lucci, Murlatti, Cetti, stb. . . de igaz még Fleischer uram is, (emléksük meg már névleg, ha egyszer magyar és még hozzá szegedi) sőt még a gyöngébb, a szép nemből is akad egy francia madame, kik mind képesek erre.

De hát állítólag hogy is koplalnak ezek? Ők bizony állítólag tiszta vízen volnának, ha ugyan volnának. És Jézus hogyan böjtölt? Életirői azt jegyezték föl, hogy „40 nap és 40 éjjel böjtölt“, de miután a „zsidóböjt“ még a „kálviniistá“-nál is szigorúbb, az az még vizet sem szabad inni a böjtölőknek, az életirők pedig mint zsidók másképp nem értették, tehát mi sem érthetjük másképp.

Igy pedig Jézus nem ivott semmily vizet, sem vizes ruhába nem csavargatták őt, hogy testnedvessége el ne párologjon, sem melegítő ruhák közé nem rakták, mint Tanner uramat; és jó, hogy az evangelista kiírja, miszerint 40 nap és 40 éjjel böjtölt; úgy írja azt, mintha előre látta volna Tannert, a mint az éjjel a párnájába rejtett és gummi esőveken töltögetett tömlő tartalmát ürítgeti, mely tömlővel leüleztetése után, kénytelen volt műpártolói előtt általános derültség közt megjelenni.

Ily módon aztán nem nagy mesterség böjtölni, erre még magam is mernék vállalkozni, ha magyar nem volnék. — Hát Lucci uram koplalása hogy sikerült Párisban? Idevonatkozólag olvastuk, a mint enyhén óhajtok kifejezni, hogy biz őt a párisi műkedvelő közönség távolító raggal látta el; azt hiszem, hogy helyes ok nélkül a francziák sem tesznek semmit.

Cettinek meg Berlinben a policzáj megtiltotta, hogy nyilvánosan mutogassa magát, ha koplalni akar; képzelem, hogy e határozat lehűthette szegény koplalási kedvét, hiszen a műpártoló közönséggel együtt a belépti díjak is elmaradtak. De azt meg nem lehet elképzelni, hogy a jó orrú berlini policzáj nem a megszagolt svindlerség miatt nem engedte meg a békés polgárok zsebei ellen e tervezett merényletet.

A hogy pedig a lillei madame kezdte a böjtölést, (t. i. naponként 6 esésze kávét fogyasztott el, mint bevallotta,) úgy a szép nem bármelyik egyede is meg tudná kezdeni, és a 40-edik napon befejezni; sőt még hetenkint egy pár tourt is tánczolhatna valami báliterem parquette-jén, annál inkább egészségére válnék.

De nézzük, mit szól az orvosi tudomány, meddig bírja ki egy erős, egészséges ember étel és víz nélkül; Ranke müncheni egyetemi orvos írja, „Az ember-élettan alapvonalai“ című tudományos munkájában: „Egészséges emberek az éhséget és szomjat nem tűrik tovább, mint egy hétig“ . . . „Vizfölvétel mellett az éhség tovább tűrhető, azonban a hónapokon át tartó böjtölés nem más, mint család.“

No Tanner uraimék kegyedekre ráteríti

az orvosi tudomány a vizes pokróczot. De hogy még legyen, a ki e rajtuk lévő pokróczra ráhegedüljön, hívjuk föl az általános tapasztalatot egy nagy bögő-vonóval kezében; e szerint az éhhalálra ítéltek 4—5 nap alatt elvesztek; a legkedvezőbb körülmények közt azonban csak a hetedik napon állott be a halál. — A műkoplalás tehát család.

Voltak ugyan emberek a világon, kik hosszabb ideig, mint Tanner, semmit ettek és ittak, vagy pedig oly parányit, hogy az tápláléknak nem tekinthető, pl. Letau Lujza, ki hetenkint egyszer járult a sz. áldozáshoz, és azon parányi sz. ostya volt heti tápláléka; a szentek életéből még több példát hozhatnánk föl, de ezek mindegyikénél világosan ki van írva és bizonyítva, hogy böjtölésük csoda volt. — Így tehát Jézus böjtölésétől sem fogja Tanner, azzal a szörnyű zajnak, szörnyű lármának képzelt emberhortyogással az isteni bizonyíték jellegeit elvitatni.

Bizony ezért kár volt a koplalás rögzös útján szoktatni magát, szerencséje, hogy úgy nem járt, mint az egyszeri újmagyar lova, mely gazdája állítása szerint, éppen mire hozzá szokott volna a nemevéhez, fölfordult; de azért ő is, mint az akkori angol lapok írták: rettentően lesóványodott, kínlódott, többször ájulásba esett, a megivott vizet kihányta. Hasztalan adtak szórakoztatására könyveket olvasni, hasztalan verte zongorája billentyűit, a moll is mind durra vált, és még e dur-acordok közül is kihallatszottak a gyomor nem épen poétai hangjai, dacára annak, hogy fej-párnája tömlőjének tartalmán koplalt.

Érdemes-e megengedni, hogy egy ember ennyire nyomorogtassék, ha mindjárt saját jószántából is? Hideg fut rajtam keresztül, valahányszor egy 1880-ban kezembe került Tanner-képre gondolok. Ott ült nyugágyán görbedve beesett szemekkel, arczán a bőr ráncokban állt; — mindig egy éhhalállal küzdő elitelt vonaglászait vélem láthatni. — Hej, ha Madáchunk „Az ember tragédiáját“ a jelen évtizedben írta volna, nem hiszem, hogy a tagadás szelleme Adámot az eszkimó látogatás után nem New-Yorkba varázsolná. Tanner koplaló termébe, mert az itt kínálkozó látvány még az eszkimó látásánál is nagyobb hatással lenne az utódai sorsáról aggódoó és szülőre; majd 1885-ben meglátogathatnák Új-Mexikóban, hol profétai viselkedést kísérelt meg, a reformátorokat akarván reformálni; hogy itt nem hagyma-koszorú várt-e rá babér helyett, hallgat róla a fama. No de ha fél Európa koplaló is, mi magyarok kettős okból nem tartunk velük; először, mert a magyar csak agarát szokta koplaltatni, hogy még röptében is elfoghassa a nyulat; másodsor, mert Mária országának fiai féltett kincsüknek tekintik szent vallásukat, s azokkal szemben, kik ennek alapjait aláásni törekednek, mindig bátran fölveszik a keztyűt.

Az életből.

(Folytatás.)

— Ne mondjon olyan csunyákat mr. Hunting, szól Irén, kiszabadulni igyekezvén az aczélkarok közül, nem a lovak ropogtatása az, hanem édes apám, meg édes anyám beszéltek azon a nyelven.

— Tyűh! nened, kiáltá mr. Hunting, most meg már egészen sírva fakad, jaj kicsikém, ne keseredjék úgy el, hiszen inkább azt mondom, hogy a menybéli angyalok beszélnek ilyen szépen, sőt ha kívánja erre a kőszénfüstre is azt mondom, hogy ambrailat. E szavaknál keblére szorítá a gyermek fejét, amnyi gyöngéd szeretettel, mennyit e zord alaktól éppen nem vártunk volna.

Irén nem bírva kiszabadulni, végre megadta magát, de halkán zokogott.

— Edes kis árva gyermekem, susogá az amerikai csititól, mialatt ringatni kezdé a leánykát, mint annyiszor tevő egykor Amerika ős vadonjaiban.

Mária nem szól e jelenetre semmit, csak ajkai körül játszott gúnyos mosoly, s hogy másra terelje a figyelmet, felszólalt:

— Vajjon nagynénem gondoskodott-e idején kocsiról s fognak-e bennünket Salgó-Tarjánban várni?

— Táviratoztam nekik Budapestről, ha ugyan a távirda nem lassúbb menetű ennél az elátkozott vasútnál. No no kicsikém, gyors ez a vasút, roppant gyors, a new-yorki semmi hozzá képest! szól mosolyra fintorított arcczal mr. Hunting, a mint Irén ismét menekülési mozdulatot tett, sőt most az egyszer sikerrel, mert visszaült régi helyére.

— Kellemetlen volna, ha kocsit nem találánk, folytatá Mária, mert a mint látom: borul, tán vihar is lesz.

— A legrosszabb esetben fogadunk kocsit, vagy pedig vendéglőbe szállunk.

— Mégis jobb lett volna már Budapesten fogatról és háttas lovakról gondoskodnunk, úgysem nélkülözhetjük azokat nagynénémnél sem.

— Engedjen meg miss Mary, lovak vásárlását elhírtelenkedni nem lehet, éppen úgy lovászt, kocsist fogadni sem tudtam volna egy két nap alatt, ön tudja, hogy olyan esélyekre van szükségem, kikkel beszélni tudok, ezért vagy angolokat, vagy legalább németeket kell fogadnom, s ki tudja, hátha esetleg az ön rokonainál is találunk fogatot, s talán tűrhető paripákat is.

Mária megvetést kifejező arcczal tekintett az amerikaiakra.

— Szüleim gyakran beszéltek idevaló rokonainkról, mint jómódu földbirtokosokról, de azt is mondták, hogy életmódjukat egy amerikai farmeréhez sem lehet hasonlítani.

— Hát hiszen ezt ön bizonyára jobban tudja.

— Miért tudhatnám jobban? szól hal-kitva hangját Mária, hogy Irén, ki az ablakon nézte a tornyosodó felhőket, ne hallhassa meg, de ön tudja, hogy nekem saját fogatra s lovakra van szükségem, melyekkel kizárólag én magam rendelkezem, hogy kutatásaink alkalmával, ha nyomra akadhatunk éjjel-nappal minden kérelmezés nélkül jöhessenek vagy mehessek, s ebben ne akadályozzon senki.

— Igaza van miss, annyival is inkább, mert vigyázva kell eljárunk, szándékunkat elárulnunk nem szabad, hiszen ha megtudnák, hogy kétszázötven ezer gazdtalan dollárnak keressük a tulajdonosát, annyi lenne az ajánlkozó, annyi az ostromló, hogy a valódi örökös nem lehetne a sok csaló közül kiválasztani. Ennél fogva nem a kínálkozó, hanem a magunk által titokban felkutatott nyomokat kell követnünk, sőt még így is rászédhetnek bennünket.

— Éppen ez az, a mitől irtózom! Testvéremnek vagyona szent és sérhetetlen előtem, de a legkisebb kétely, hogy szegény szülőim fáradságos szerzeményét idegen csaló bitorolja, talán gyilkosságra tudna ösztönözni . . . szól a leány vadul.

— Melyet elkövetni semmi esetre sem engedném önnek, hanem előbb magam végezném el, szól mr. Hunting hidegen, de halk hangon:

— Vigyázzon miss, ez az egész dolog kizárólag kettőnk titka legyen, majd tréfásan folytatá: ha Irén megtalálja hallani, holnaptól már minden az utcái porban játszó gyermek arról cseveg.

— Igaz, visszonzá Mária bosszúsán, hogyan kellene ezt a leányt meggátolni, hogy az egész világgal ne barátkozzék?

— Ne bántsa őt miss, hiszen még csak gyermek, hadd maradjon még az, hadd játszó, barátkozzék, ez szórakozást fog neki nyújtani s gyógyulni fog abból a nagy bánatból, melyet édes apja halála okozott neki.

— No, nem oly nagyon gyermek már, maholnap tizenöt éves, hanem ön mr. Hunting éppen úgy elrontja, éppen úgy elkényezteti őt, mint szüleim tették.

— Hát nem kötötték-e őt lelkekre mindakketten, halálós ágyukon? visszonzá az amerikai olyan arczfintorítással, a mely nála bizonyos nemét a meghatottságnak jelentette; és nem én neveltem-e őt piczi korától fogva?

Mária vállat vont, mint a ki belátta, hogy falra hányja a borsót.

Most éles fitty sivitott fel hosszan, a gőzköcsi meglasztotta menetét. A vonat megérkezett Salgó-Tarjánba.

A kocsivezető feltárta a waggon ajtaját s látható lón az amerikai szobaleány, kinek szerencsen eredetű göndör haja, sötét arczszíne, tömpe orrocskája és duzzadt ajkai sajátságosan komikus jelenség volt az európaias ütiöltönyben kezében összecsomagolt plaideket, esernyőket és napernyőket tartva, várakozott urnőire, kiket mr. Hunting segített le a kocsiból.

— Hála Istennek! csakhogy megérkezünk valahára, borzasztó volt reám néve, hogy egész úton egyetlenegy szót sem szólhattam senkihez, ellenben ráadásul jól megbámultak és mindenki csak kinevetett, panaszkodék angol nyelven a szegény quarteronne.

— Ne búsuljon Becky, mondá mr. Hunting, majd megtanulhat most itt háromféle nyelvet is, aztán mindeniken külön-külön annyit beszélhet, a mennyit eddig angolul beszélt volt.

— Itt van-e nagynéném kocsija? vágott közbe Mária.

— Rögtön körülnézek, visszonzá az amerikai. Sietett ki a pályaudvar elé, körülnézett, de egy pár rozzant kocsin kívül, melyekbe apró, sovány, hegyi lovak voltak fogva, nem igen látott olyanféle fogatot, melyről következtethető lett volna, hogy valami jómódú földbirtokosé.

Bosszúsán tért vissza mr. Hunting utitársaihoz.

— Nincs kocsni? kérdezte Irén, ki jól ismerte barátja arczán a különféle kifejezéseket.

— Nincs, ha csak ezek a rozoga kocsik nem az övéi, de azokat meg sem kérdeztem.

— Kár volt meg nem tennie, mr. Hunting, itt mindenre el kell készülnünk, szólta Mária.

— Igaza van miss, visszamegyek.

— Az eső meg már cseppel, sopánkodék Becky összevonva magán uti köpenyét, mert a közelgő vihar első rohama már érinté az útasokat.

(Folytatása következik)

A felhő szakadás.*)

Jaj! de setét sűrű felhők kavarnak a légtérben! Dördült! a szélvész dúlt! rombult! törte a fákat! A házak fedelét, a kéményt: szórta le földre. És megereedt az eső, a folyó sebes árja dühöngött. Nagyveszélyt jelez: a toronyőr! felhő szakadás van!

A töltésen tört nagy rést erejével az árvíz! Ellepven a mezőt, a termő földet, az utcát! — Úszik a farkas: a báránnyal: nyulak úsznak agárral.

*) E remek költeményeket időszerűségük végett egyszerre adtuk.

A szerk.

A lovak, a szarvas marhák, sertések is úsznak, A tyúkok, kakasok; menekülnek: a ház tetejére. Nincs most ellenség, szabadulni kíván csak az élő;

És csak a lúd még a kácsa csoport jól éli világát; Kedvökre úsznak; nyelik a sok drága ragadományt.

Nőttön nő a veszély. A nép menekülni törekszik. Nincs csónak, se hajó; a vizet lábolni lehetlen. Az ajtók, a kapuk, tekenők telvék lakosokkal; Jutni magasra kíván a nép zöme jajjal.

Többen a házak padlására vonúlva sikoltanak Segítség! ide csónakkal, hogy megszabaduljunk; Már eleségünk sincs, oda van minden ehető táp. A vályog házak már romba fekszenek, alatta A megfúló lakosok hulláit iszap fedi bőven.

És csak a kőházak birkoznak a vész erejével, Melyeknek fedelét nyalogatja erősen a hullám! Tetre magyar! ments életed, és a szegényt te segítsd fel:

A mivel az Isten megáldott: nyújtd szeretettel A felebaráti szeretet jelét adod így majd; És nyersz Istentől: kegyet, áldást, lelkinyugalmat.

Bornemissza Antal.

A választásokhoz.

Emlékezzünk vissza

A multról is néha

Úgy szól a hű magyar nemes.

A mint szíve érez repdes.

Negyvennyolcz előtti időt jellemezem.

A mint tisztán arra vissza emlékezem.

Restauratio volt Beregh vármegyében,

Két erős párt küzdött egymás ellenében.

Sok híve volt Bay Györgynek s ellenfele

Lónyai Györgynek is volt elég embere.

Az eredmény kétes; a küzdelem? nagy volt!

Minden kortes fogás, igénybe véve volt.

Két táborba gyűltek a választó felek.

Két tanyában küzdtek: a kortes vezérek.

Bay főkortese Borbély Miska szólott

Egy lajtórjáról, a szép szó ekkép hangzott:

Tekintetes nemes, vitéz rendek, s karok!

Hallgassanak kérem: jót, és nagyot mondok.

Tanyánk minden tagja, s Szabolcs szomszédjai

Azt kívánják: éljen alispánunk Bay!

Erre végig ható lárma hangzott: éljen!

Bay György alispán: éljen! éljen! éljen!

A nők is részt vettek a korteskedésbe.

Minden tagnak tűzvén kokárdát keblére.

Megszólt a banda, a finom bor fogyott;

Volt jó fehér kenyér; a pörkölt fortogott.

Evés ivás, dallás, jó kedv, dikeziózás

Egymást érte a vig, s elmés élcezes mondás. —

A másik tanyának kortes szónokai,

Csákány, s ónos bottal meg jelent fiai

Kiálták: hogy éljen alispán Lónyai!

Az ellenpárt vére patakban fog folyni.

Hömpöngött a hordó, beüték fenekét,

Abból a seprős bort gyorsan merítették.

Étkül rozs kenyeret, és szalonát kaptak.

Hogy a Bay tanyán jobban ellátattak,

Lassanként fogyott a Lónyai kortes nép;

Az igazi jó kedv nem pezsdült semmikép;

A vezér kortesek ezért botra keltek

A kit elfoghattak vérig el el vertek. —

Bay Gáborral én is oda vetődtem,

Gábor gúnyolódván, én figyelmeztettem:

A bős nép közt nem jó lesz ám kortest fogni.

Mert kopasz fejre fognak ütést mérni.

Alig mondván ezt ki: egy gyilkos atyafi

Csákányával akart Gábor felé ütni;

De én jobb karommal az ütést felfogtam

S Gábor barátomat onnan elvonszoltam. —

A megye házához érve: nagy örömmel

Láttuk: láttuk, hogy az összes tiszti kar szép

renddel

Menne, meg áll szemben a megye házával

S fővegtelen fővel össze folyt hangzással

Kiáltják lelkesen: éljen alispánunk

Bay György! az érdem teljes tiszti társunk.

Ez a rögtönözött nagyszerű tüntetés

Az ellenfelekre mint a menykő ütés

Úgy hatolt, de azért húzták a madzagot

Izgatván: hogy holnap kurtát húzott a bot:

Mely a büszke pártot a megye terméből

Kiszorítja, s majd fut szégyen érzetéből.

Úgy volt! az ónosok vitézül behatnak

Az udvarba s minden jó helyt elfoglalnak.

Ekkor Hatházy az óriás atleta

A nagy bégányiak nemesek hadnagya

Mennydörgi hangjával, melyet ki ki hallott

Elnémítá a zajt, és így nyilatkozott:

Bay mint gárdista őrzé jó királyunk

Szentséges szent testjét, ő lesz alispánunk.

A ki nem akarja

Annak majd lesz baja

Velem; hát, hogy lássam!

Ki a vetély társam?

A hatalmas szózat sokat elnémított

A Lónyai tábor úgy megfogyatkozott

Hogy nagy többséggel lett Bay György a nyertes!

Am de Lónyai a nemes lelkű vesztes

Kezet fog Bayval, s mondá: Gyuri pajtás!

Vége van a harcznak, forró kéz szorítás

Békítsen ki minket, s legyünk jó barátok.

A mint eddig voltunk: hű kártyás pajtások. —

A nagy eredményről a fő kancellárnak

A Hatházy példás felszólalásának

Említésével a fő ispán helyettes

Jelentést tesz, mire gyorsan jött kegyelmes

Válasz: hogy az első népes közgyűlésben

Az administrator ékes beszédében

Hozza fel Hatházy szép, és nemes tettét

És ő felségének legfelsőbb tetszését;

Buzdítsa, serkentse őt hasonló tetre

Hogy érdemes legyen a királyi kegyre.

Megtörtént. Hatházy elfogult kebelrel

Hálás köszönetet mondott oly érzéssel.

Mely a jelen voltak keblére úgy hatott

Hogy az éljenzésnek hossza vége nem volt.

A megye e ritkahű s nemes tettet

Jegyzőkönyvileg is megörökítettett.

Bornemissza Antal.

A halálra ítelt.

ELBESZÉLÉS.

(Folytatás.)

„Igen, de ön néma legyen, mint a sír!“ Emil számos pénzarabot nyomott az öreg markába. — „Most pedig segítsen nekem.“

Ketten ülő helyzetbe tették a testet, s Emil a lábakat a kádba tette, hogy a vér keringést megindítsa.

Jakab egy üveg pálinkát hozott elő zsebéből. „Talán használni fog az is?“ gondolta.

Emil néhány cseppet cseppentett a kékült ajakakra. „Ide haza van a tanár úr!“

„Éppen most jött.“

„Kérje őt, hogy jöjjön azonnal ide.“

Fejét lecsüggesztve eltávozott Jakab.

Emil Saroltának felső testét vállain tartva

ült a tetszhalott mellett s figyelt az arc

minden mozdulatára, vagy jobban mondva az

élettelen arcot szemlélgette a legaggodalmasabb

figyelemmel. Minden perc egy örök lét

vala reá; ő még életet fedezett fel a testben,

talán annak utolsó szikráját, azon egy szikrát,

mely saját testének melege s csókjainak élet-

adó ereje által életre gyuladt. Remélt s imá-

kozott, hogy az eszközök s módok melyeket

használt ne maradjanak eredmény nélkül. S

reménye nem vala alaptalan, mert az orvos-

nak kémlelő file csakugyan felfedezte a

gyöngye és kétes szívdobogást.

Emil térdre esett s az égnek halát adott;

a tetszholtnak azonban segítségére volt szük-

sége s azért csak e szavakat mormolta: „Is-

tenem köszönöm neked!" Nyugodnia kellett mindenekelőtt, nehogy az öröm legnagyobb foka mély fájdalomná váljon az ébredező életszírak kioltása által.

A talaj, a ruhadarabok melege és a dörzsölés által felébresztett vérkeringés lassan erősíték hatásukat: az öntudatnélküli lassan felemelő szempilláit. Az első hang, melyet a tanuló észrevett egy hosszú mély sohaj vala, mely kebeléből kiszabadult, szemei pedig lassan újra becsukódtak, fejét oldalt fordítá s rövid időre remegő jobbát arcához emelé. Ismét mélyen s nyögve sohajtott, szemeit újra kinyitá és kimondhatatlan elbájozással vette észre Emil, hogy azok természetesebb kifejezést bírtak, mint előbb. Ugy látszott, hogy öntudata visszatért. Sarolta egy bágyadt pillantást vetett körül, mintha a környezetet szemlélte volna és újra bezárultak szemei.

Emil még egy theáskanálka borszeszt adott neki, a mit nagy nehezen le is nyelt. Emil nevetett és sirt örömeiben; s egyszerre kifejeződött minden a gondolatban: „ó él!"

„Hogy érzed magadat Lottim?" kérdezte őt vígan és figyelmesen.

Bágyadtan fordult feléje, szemeit kinyitá, melyek mindinkább beestek, fejével intett de mitsém felett.

„Fájdalmat érezel valahol?"

Nehéz de szellemdús mosoly lebegte át ajkát, de egy hangot sem szólt.

Emil belátta, hogy új teremtménynek nyugalomra van nagy szüksége s azért feltette magában, hogy az még alig visszatért erőt és életet nem teszi próbára tovább; fejét mellére hajtá és egy csókot lehelt a halvány homlokra.

Gener tanár megjelent. „Mi történik itt Dumont úr?"

„Reners kisasszony tetszhalott vala. Ó él!" Leirhatatlan fényben ragyogtak a fiatal ember szemei és kimondhatatlan öröm sugárzott arcáról.

„Különös! Miképen jött ön ezen órában a bonczterembe?"

„Reners kisasszony az én jegyesem; látni akartam őt utoljára s megakartam őt menteni a bonczolástól."

A tanár megilletődött s ezután üdvözölve az ifjút, neki jobbát nyújtá. Gyorsan átvizsgálta a beteg állapotát és mondá! „A zsinog nem fojtotta meg; a fiatal hóhér rosszul végezte próbaműtétét. A betegnek nyugalomra van szüksége."

„Ez a gondviselés műve, tanár úr" — válaszolá Emil; „Reners kisasszony ártatlanul itéltetett el — neki nem lehetett meghalni."

„Annál jobb; s különösen kötelességünk a fiatal nőt megmenteni. Jakab, mi őt az én ágyamba viszzük."

Ugy is történt. Sarolta csak nem elvezett a sok párna között, melyeket Emil és Jakab a mindinkább felmelegedő testre helyeztek.

„Hívják most édes anyját ide" — parancsolá a tanár; „legjobb gyógyszer az édes anyja szeme, ha a beteg magához jön."

A tanuló elsieltett örömeiben csaknem az egész világot átölelve; s alig egy negyed óra múlva Sarolta anyjával együtt az orvos házához volt, kinek a szerencsét a legnagyobb kimélettel közölte.

Remegve, könyek és mosolygás között követte Emilt az anya; nem tudott többet szólni, minthogy: „Gyermekem él!" Gener Renersnét a mellékszobában fogadta. „Legyen nyugodt kedves asszonyom" — mondá neki kezeit barátságosan megfogva — „nem kell semmit hamarkodni! A lélekzés már sokkal jobb; mit tudományom tenni engedett, azt már megtettem. Mert a nyugalom és előrelátás használ. Foglaljon ágya mellett helyet, de a beteget legkevésbé sem zavarja! Egy óra

alatt teljesen öntudatra jöhet; s akkor a főveszély el van hártva. Ön azonban Dumont úr — kérem csak távol tartózkodjék; az úgy sokkal jobb."

„Az aggodalom s izgatottság megöl engem tanár úr", válaszolá Emil élénken. „A beteg nem fogja jelenlétemet észrevenni, az ágy mögé fogok elbujni, csendesen és mozdulatlanul... csak ne utasítson el."

Gener mosolygott. „No talán a szerelem is orvosság" — gondolá.

Beléptek a beteg szobába. Örömkönyek gyöngyöztek a szerencsés anya arcán alá; oda akart rohanni, hogy holtak vélt gyermeke gyengén dobogó szívére boruljon, de a gyermeke iránti gyöngéd szeretet aggodalomba ejté s elhárítá az anyai szeretet követelményeit.

A tanár szelíden leülteté az anyát egy készen álló székre s arcára téve mutató ujját neki nyugalmat ajánlva; Emil pedig lábujjhegyen sompolygott egy szögletébe a szobának, a melynek homályában ő alig vala látható.

„Most már én mehetek" — susogta a tanár „a szerencsés viszontlátásig! Ilyen látványoknál az orvos jelenléte okvetlenül nem szükséges."

Eltávozott. A lámpa világa teljes fényt vetett az anyára, a ki aggodalmas feszültséggel leste leánya lélekzetét. Sarolta szunnyadni látszott. Hogy az anya és Emil, mit éreztek e pillanatban... ki volna azt képes esetelni? A gondolat azonban és az a szerencsés tudat, hogy az meg van mentve, ki már halott volt, legyőzte némileg az utolsó nap kínos óráit.

Egész mostanig az ágy mellett rejtett Emil néma fejbólintások és az anya kezeinek szorongatása által adá tudtára az anyának megelégedését a beteg állapotával. „Lélegzete már rendesen megy" susogá s térdre esve kitért kezekkel némán imádkozott. Oly bensőleg már régen imádkozott; ámde a gondviselés hatalma még így soha sem tűnt ki az ő sorában, mint ma. „Igen, van igazság, van egy Isten" hangzék kebeléből.

Egy félóra mulhatott el, midőn Sarolta egyszerre, mély sohajtással gyengén felkiáltva felébredt és a vánkoslól felemelkedett. Szemei kérdőleg, tévedeztek körül s leirhatatlan kifejezettel az anya arcán feszülve maradtak. Ajkai remegtek. „Hol vagyok én? susogta ő.

„Nálam, édes anyádnál! Gyermekem; édes gyermekem!"

Az asszony öntudatlanul felemelkedett s kezeit kiterjeszté; szemei a kimondhatatlan szerencsétől sugároztak dacára a könyeknek, melyek arcán gyöngyöztek.

Ugy látszott a beteg megismerte anyját, kiterjeszté ő is kezeit és ezen örömköltéssel: „Anyám" annak karjai közé hajolt.

Nem szóltak többet... de mit is mondhat a száj, midőn a szív ezer nyelven beszél? E jelenet azonban feledtete minden fájdalmat. Emil oldalt állt, megfogá a kedves kezét és meleg ajaka felé vivé azt. A toronyóra éppen éjfél jelzett.

(Vége következik.)

FRISSITŐ.

Ügyes fogás.

— Kimegy ez a matéria nagy uram? — szólt a székely asszony, mindenkép forgatva a kezeiben levő kelmét.

— Ha kimegy hugam. — szólt a boltos, — ingyen odaadom.

A székely asszony hóna alá csapván a csomagot, szépen kiment vele a boltból s visszaszólt:

— Köszönöm, uram, a vásárlást, már ide ki is van.

*

Az utolsó Czobor.

A gróf Czobor család utolsó ivadéka annyira pazarló volt, hogy roppant jószágait elpredálva, öregségében Mária Terézia királynétől húzott kegyelemdíjből kelle élnie!

Pest utcaí egyike kövezetét koptatja, midőn mellette fiatal uracs négyes fogaton ügetve elhajt: — Őcsém uram!... Őcsém uram!

A uracs megállítatja négy telivérét.

— Tessék!

— Csak azt akartam mondani, ne hajtson annyira lóhalálban, eléggé jókor jön még oda, hová én!

* Színész-életből.

— Kérek direktor úr, egy forintot keztyüre.

— Hiszen mára nincs szüksége.

— Igen, de vacsorálni szeretnék.

*

A homlokával néz.

Egy fiatal orvos, nem tudni mi okból, páspazemet hordott, s ha messzire akart látni, azt szemiről fel a homlokára tőlt.

— Apa! mért hordanak a fiatal urak is üveget? — kérdi a gyerek.

— Hogy jobban lássanak fiam rossz szemükkel.

— Doktor bácsi a homlokával néz.

*

— Az éjjel, Emmácska, olyan gyönyörű kalácsról álmodtam! Sok, sok mazsolaszőlő volt benne és esokoládéval volt leöntve!

— Mama, ha még egyszer ilyesmiről álmodol, hadd feküdjem melletted!

*

— Örvendek rajta, hogy már jó egészségben láthatom!

— De-mennyi orvosságot kellett szednem!

— Ugyan!

— Még két héttel teljes fölgogyulásom után is egész beteg voltam tőlük.

*

— De te mindig, szünet nélkül szivarzol!

— Hjah barátom, rossz idők járnak, drága világ van. Takarékoskodni kell a gyufával, azért hát az egyik szivart mindig a másikon gyujtom meg!

*

Tourista: Mondja csak, vezető, hol itt a Viktoria-bérez?

Vezető (jobbra mutat): Ott!

Tourista: Nem balra van?

Vezető: De igen, csakhogy ebben a sűrű ködben úgyis mindegy, akárhová néz!

*

Barátnők közt:

Amália: Én bizony nem költök annyit a „puczra"! Minek a kalapon struczoll? Elég egy pár festőt libatoll is!

Laura: Igaz, nem illik idegen tollakkal ékeskedni!

*

A jó barátné.

A kis Mariska minden reggel, midőn iskolába megy, egy almát kap mamájától. Egyszer délben érintetlenül hozza vissza az almát.

— Talán rosszul voltál, hogy nem etted meg almádat? kérdé a mama.

— Nem a, hanem Emma barátnémnak, a kit úgy szeretek, csak száraz kenyere volt...

— Akkor az almát meg kellett volna vele osztanod.

*

Csak úgy mint nálunk.

— No Pista őcsém: mi hír a fővárosban? van-e benne valami nagy változás, mióta én nem láttam?

— Bizony bátyám nincs ott semmi újság, minden úgy megy, mint nálunk. (kalapját megemelve) A hunczutokat megstüvegelik, a becsületes embereket fel se veszik.

*

Színművészek lámpaláza.

Egy parisi lap érdekes dolgokat ír a színművészeknek és komponistáknak szokásairól és lelki állapotaikról, a mikor egy-egy darabjukat vagy zeneművet először adják elő. Aubernek az volt a szokása, hogy ilyenkor a boulevardon futkosott s mialatt az „Un jour de bonheur” című darabját adták először, ő a rue Richelin és rue gramont között a boulevard des Italiensen sétált. Labiche egy kevéssé látogatott kávéházba szokott beülni s ott sört iszik, míg Borrière tucatszámra szívta a cigarettet. Scribe egy a színpaddal szemközti levő páholyból szerette nézni darabját és csaknem öntudatlanul a színpadon egy időben játszott el ott, a mit irt. Sardou, ha nincs migrénje, elmegy a színházba. de inkább hallgat a publikumra, mint a színpadon. Offenbach nyugodtságot erőltetett, de jobban fel volt izgatva, mint bármelyikük. Meyerbeer mindig a bejáratokat őrizte. Halévy mindenkitől azt kérdezte: „Hiszi ön jól fog sikerülni?” Massé Viktor mindig hazafutott, ha egy énekes, hangszer vagy kórista olyan hangot adott, a mit ő nem irt a zenébe s ez megtörtént vele a „Galathea” és a „Jeanette mennyegzője” előadásai alkalmával. Lokroy egész belebetegedett a „Passé Minuit” első előadásába. melyről azt hitte, hogy meg fog bukni. Elfutott a színházból s a boulevard egyik fájában kellett megfognia, hogy össze ne essék. A mi Daudet Alfonsot illeti, ő azt az estét, a melyen az Odeon színházban „Numa Roumestán”-t adták. Porel igazgató irodájában töltötte, hogy megírja a második előadásra a meghívókat. Nem ment egyetlen egyszer sem a színpadra és az igazgató íróasztala előtt fogadta barátait, kik műve hatásáról minduntalan jelentést tenni jöttek hozzá.

Veszedelemes kritika.

Feleség: Ugyan, apjuk, ne dolgoztass tovább evvel a suszterrel, hisz egy haszontalan fráter.

Férj: Lehetetlen.

Feleség: De ha mondom, ismerem jól. falumbeli, ott pedig mind ilyen haszontalanok az emberek.

Bálban.

Hadnagy: Nem azt mondá, -e nagysád, hogy papájának három birtoka van Csongrádon? Kisasszony: Kettő meg Biharban. Hadnagy: És ön még kételkedhetik szerelmekben.

Meghívta vacsorára.

A cigány meginvitálta keresztkomáját egy kicsi jó vacsorára a születése napján. A koma hűségesen meg is jelent.

— Kész a vacsora? — kérdi a ház urától. — A víz fel van már téve, hanem egy kicsi belévalórol jó lenne gondoskodni.

Közös haditerv után egy libának pusztulását határozták el, de a fátum ellenük volt és lépre kerültek. Mikor aztán a falusi tömlőczen egymás mellett meláztak, megszólal teljes indignációval a vendég:

— Te, aztán ha máskor meghívsz vacsorára mondj legalább jobb helyet, a honnan hozzávalót loptatunk.

HASZNOS TUDNIVALÓ.

A Szt.-Lukácsfürdő. Mintegy 3 holdnyi területet foglal el, és ezelőtt tán két évvel a magyar kincstár tulajdona volt, mely azt haszonbérbe adta. A telep azonban azóta Palotai úr birtokába ment át, ki azt sok értelemmel és meglehetően áldozatokkal restaurálta s a mai kor igényeinek megfelelő új épületeket emeltetett. Szép park közepén következő építmények találhatók: Egy földszintes, homlokzatával a Dunára néző épület, melyben 50 különféle kád-, kő- és márványfürdő van elhelyezve. Egy iszap tükörfürdő, pösteni modorban, 60 öltöző fülkével és természetes iszapforrásokkal, melyek a víztükör fene kén különböző hőfokozattal buggyannak fel. Egy térszerű úszóiskola, melybe a 26° hőfokú természetes forrásvíz hatalmas víz esés alakjában ömlik, és ily módon a víztükört állandóan friss vízzel táplálja. Egy egészen új és gyakorlatiasan berendezett gőzfürdő és végül egy ivócsarnok. A Szt.-Lukácsfürdő timsós tartalmú forrásokkal is bír. A fürdőnek legmelegebb forrása 60°, a leglangyosabbika 26-56°.

Szerkesztői üzenetek.

X-nek N-re. A beküldött vers ezidőben nem közölhető, elteszük és adni fogjuk alkalomlag.

Székesfehérvár. Hálás köszönet.

Többeknek Óhajuknak szerkesztőnk ágyhoz kötött betegsége miatt nem tehetünk eleget

H. t. Hálás köszönet örültünk szívünkbelől

T. Ö Ezentúl rendbe megy.

Országközi rajok Egyesek, de idején kell várni Olaszországban is jórak ilyen dolgok, pl. az általán ismert népképviselő Coccepieler, az olasz parlament „Checco a néptribun” néven ismert önkéntelen bohóca, kinek beszédei annyira szakadoztak, ziláltak és összefüggésnélküliek, hogy lehetetlen azokkal komolyan foglalkozni. A hadügyminiszter költségvetésének tárgyalásakor a lovaság részére megszavazandó összegek tételénél Coccepieler szólásra fejeztette magát és rögtön beszéde elején, a jelenlévő képviselők tréfás „ohói” szakták félbe. Coccepieler: „Ne haragítsanak uraim, rosszul érzem magam és a mérgeződés megártana. Nincs az az ember, a ki illetékesebben szólhatna lovasági kérdésekben, mint épen én; a lovaság mindig vesszőparipám volt (Derülttség) Lovasság hiánya okozta a Dogali mézárást, elégséges lovasággal elkerültük volna ezt a Katakombát (Zajos derülttség. Szónok hekatombát akart mondani) Nevesenek csak uraim, azért mégis igazam van. Nekem ezt tudnom kell, mert én született lovas vagyok. A hadiskola parancsnoka sohaajta mondá kilépésekor: „Csak csupa olyan lovasunk lenne, mint Coccepieler képviselő!” (Nevetés az egész házbán) Már 1866-ban nyújtottam be Cordova miniszternek egy törvényjavaslatot, hogy válasszanak ki jó kanczákat anyagnak (madri.) Csak így emelkedhetek lötenyésztesünk: Európában nekünk vannak a legrosszabb lovaink, melyek valóságos don-Quijote-i gébek. 1859. óta csakis a lókupeczek gazdagodnak meg. (Kiáltások: Semmi gyanúsítás!) Megnevezhetném a nevüket, keresztnevüket, címüket, hazájukat, lakásukat... De minek! Hiszen a hadügyminiszter úr ügyis mindent tud. Uraim! Három lovaszázad egész Abyssiniát halomra döntötte volna. De mikor teheneket párosítanak arab meénekkel, hogy tenyészessenek jó lovak? (Zajos derülttség) Azt hiszik talán, hogy a magyarok nekünk a jó lovaikat adják el a maguknak a gebéket tartják meg? Én független vagyok uraim, én nyíltan szólhatok nem akarok miniszter lenni. (Nevetés) Ha meggondolom, hogy Humbertnek nincs jó lovasága, mellyel az egész földet kivivhatná, rosszul leszek”. — E hangon folytatta a szónok, az elnök ismételt intése dacára, hogy ne térjen el a tárgytól; végre a szavakkal végé beszédét: „Adjatok a lovaknak alkalmat, hogy megtalálhassák egymást. Hogyan akartok jó lovakat menések nélkül? Ha mi emberek egymástól elzárva élünk, hogyan alapíthatnánk családot?”

Czegléd. Beteg vagyok.

„A KORUNK” szerkesztősége és kiadóhivatala. Budapest, VIII. Mária-utca 30. HIRDETÉSEK a legolcsóbb árban félvétetnek. Szerkesztő otthon található 1—2 1/2 óra között.

Nyarálóba, fürdőbe utazóknak. Indiai hintaágy fák között 4.50-6.50, nagyobb lécczel kitesztetett 10, 14, 25 frt. Kerti japáni napernyő 1, 3, 15 frt. Mikádó-legye 6-1, 1-3. Kertész-kaporsó összeszűrt kényelmes nádu 2.20-3. Virágasztal 6-10 frt. Erős gyermek-kocsi 7-15 frt. Gyermek-kocsi egyszeres mind bölcső 18-18 frt. Az egészséges fenntartásához tiszta üdítő szódavízet nyerünk könnyű bűnsmóddal a dr. Fèvre párisi tartós szódavíz-készítéssel 16 géppel 2 4 6 8 10 messzelyes 7 10 12 14 15 17 frt. Egy c omag borkő és sződa 2. Fagyalt-készítő receptekkel 8 12 adagra. Vajkészítő 4.50-6.50. Vajtányér 7.50 11.50 16.50 frt. Üveg-edővel 1-5 frt. Ecet- és vajtartó 2-10 frt. Villa és kanál salátához 40-2 frt. Sod on. ételborító legyek ellen 50-1.80 krig. Sárga gyűnölcskék 12 darab 8-8 frt. Állványval 6-10 frt. Kávéfőző-kép 6-10-12 frt. Rapid spiritus gyors orraló 1.50 Nagy serkentő 3.80 Minden tekvésben is járó ebresztő óra 4.70. Időjósító barát 3.80. Virágharmonika 40-1.20. Zacherl rovarirtó por 60-1. Villany-órák készülek izom gyengéségnél 5-10 frt. Fürdő-ágy 50-2 frt. Fürdő ivópohár 75. Fürdő-czipők 1.30. Kéz-áztatók 4-20 frt. Kéz-áztató-készlet eszközökkel berendezve 18-60 frt. Kéz-koffor 3-30 frt. Váll-táska 3 b 15 frt. Crés-verien berendezett utókeres 8-9 frt. Borotva-készlet John Heiford késsel 7. Angol borotva 1.20-3.50. Pneumatikus tükör ablak-erősítő 8.40. Fodrász-ámpa vasaló 80. Kulacs 1-10 frt. El-tmentő a mellény zsebben 55-1 frt. Pontosan járó erős nickel remontoir zsebró 9. Utisapka 1.50. Gézszegi gumi-csikkok. Léggel tölthető gumi vánkós 5-10 frt. Part-s k csis eső-köpeny 12-15 frt. Irrigateur allövet és anyaméh fecskendő 2. Bűn-fecskendő 2.

Népfölkelők, sportkedvelők és turistáknak. Kettős szaru kancár 4.80-8 frt. Zablá 1.80-3.50. Kengyel-szijak 1.80-3.50. Sarkantyú felszáltható 2. Lóidomó-összsrő rinocerosbőrbel 70-2.50. Lóháló legyek ellen egész lóra 1.16. Flobert-puska. Cré- és madárlövészt begyakorlásához 7-25 frt. Flobert-pisztoly 6.50-14 frt. Vasczétábla kiugró bohóccsal 2-6 frt. Czétábla morskáral 7-10 frt. Biztonsági belső revolver frt 4-20 frt. Erős lövésű angol Bulldogrevolver 8-15 frt. Alkalmi vétel lezártított áron vadász-fegyverek. Horogfalas-hoz kellek. Bot 2, 3, 4. 6 fészől 1.50-3 frt. Horogfalas felszerelt zsin r-15-2 frt. Méteresleges legyekkel 12 horog 80. Könyvi vízhatlan eső-köpeny 7.50. Tour-státka vállra 4.50-10. Lászar-vedő 4.50. Botsék 4-8 frt. Kanócs gyufatartó 85. Lapos zseb napóra hiánytűvel 1. Kés, kanál, villa, tokban 4.50. Uj! Tourista-kámpa zsebbe 2. Zsebbe ivó-pohár 4-20. Törőshot 1.50 frt. Mulattatásul és a test edzésére. Torna-szerek, mászókötel 6.80, Trapez 7.50. Kötél kariká 7.50. Gyermek-hinta 8-8 frt. Tűljes torna-vezeték iskolával ábrákkal 15. Torna-golyók kúlija 30. Muline karizom erősítő párja 3-4 frt. Tornaczipő párja 1.30. Két vivó-készlet 23.50. Athlet-bot 2-5 frt. Úzás tanításhoz övek kottél 5. Léggel tölthető uszó öv 9. Tartós Couquet-játék utastással 9-10 frt. Gummi-labda 20-1.50. Karika-játék 12 pár 8. Lepke-játék 35-70 krig. Accordon tremolo concert-harmonika trombita díszszal 7-21 frt. Hangolt szájharmonika csegyetű kísérettel 1.50. Kezűfogó a gyermek maga előtt hajtja 6. Három kerékű és velociped fiúknak 7.50, 10-35 frt. Á. ó. kapa, gereblye gyermekeknek 1.50-3 frt. Kézi dob 15. Posta-táska 2 kulccsal 7-12 frt. Posta-úrt 2. Éjjeliőr stp és kúrt 1-8 frt. Kerülő-fegyver 7. Marha-érvágó 2.4 5.0. Marha- és ló-lystír 4. Trokár 2 csővel 2.50. Bikaorr-gyűrű 75. Birkaoltó tü 80. Birka és malacz fülbélvezető 8.75. Szél és törés llen biztos petroleum-lámpás 2-2.40. Gondacs-féle mé-hész-sapka 2. Kifűstelő pipa és készülek 1.50-4.50. Rajfőző zacskó frt 3-4.20. Herefőző kalitka 1.20. Méhlek kaparó. Sejt lekupoló. Keretfogó. Hanemann-féle rács. stb. stb. Wischin-féle szobapadló-fényfűz 70. Kívánatra 850 ábrás Arjegyzéket bérmentve küld, meg nem felelő tárgyakat vissza vess